

tet de Helbredelsesmidler, som Samfundet kunde raade over til denne syge fattige Kvinde? Nej, de Herrer skulde kende Stemningen ude blandt de fattige, blandt de Tusinde af syge fattige i dette Land, saa skulde De se, at det er en Stemning, som ikke slaar sig til Taals med den Mængde Taler og de mange Ord, vi høre, særlig fra den højtærede Indenrigsminister.

Der er talt om Hospitalsmangel, og at vi skulde til at bygge Hospitaler. Vi have Arbejdere nok og Byggematerialier ogsaa, men for Resten kan man jo lade de tomme eller halv tomme Slotte, der findes omkring i Landet blive rensede for de Møbler, der findes i dem, de egne sig udmærket til Sanatorier. Og kunne Slottene ikke blive tilstrækkelige, saa er der vore Herregaarde, vore store Borge. Hvis der er god Villie, er der sandelig ogsaa Evne til at yde alle de syge og svage og Krøblingene i Samfundet den Beskyttelse, de have Ret til.

Der er af den højtærede Indenrigsminister talt om Ansvarsfølelse. Jeg siger til den højtærede Indenrigsminister: Der er ingen Klasse, som i Løbet af den sidste Menneskealder har givet Udtryk for en stærkere Ansvarsfølelse i den omtalte Retning end netop Arbejderklassen. Slaa De op, Hr. Minister, i Medlemsprotokollerne for Foreninger, for Afholdsforeninger f. Eks.; De finder der Overklassen meget svagt repræsenteret, der findes ikke et eneste Medlem af Kongehuset, ikke en eneste General, ikke en eneste Biskop, men af Arbejderklassen, af de smaa fattige i Samfundet findes der mange, som mangen Gang havde god Grund til at lade sig friste til at tage sig en Snaps til deres tørre Mad, men som for deres Kones og Børns og Kammeraters Skyld have meldt sig ind i en Afholdsforening. De staa nu kampberedte indenfor Fagforeningerne, og de staa i Arbejdsløshedskasserne, som ere af ny Dato, de fylde Sygekasserne. Ere ikke alle disse mange Organisationer, af hvilke de tænkende danske Arbejdere ere Medlemmer, et Udtryk for en Ansvarsfølelse saa stærk og saa dyb, som der aldrig nogen Sinde før har været i Arbejderklassen her i Landet? Og paa den anden Side raader Splittelse, Forvirring og Anarki. Det er ikke de Herrer, der have Ret til at komme til os og sige: I mangle Ansvarsfølelse, men det er Arbejderklassen, der kan komme til Dem og spørge: Hvor er eders Ansvarsfølelse? Og det have vi vel Grund til at spørge om netop i disse

Dage og disse Tider, som først og fremmest gaa ud over Arbejderne.

Hvor lyder saa for Resten Ordet „Ansvarsfølelse“ ikke kønt fra de Herrer, som høre til de rige, til dem, der have i Overflod. Ansvarsfølelse! Ja, lad mig nævne et Navn. Lad os sætte, at den nys udnævnte Nationalbankdirektør, der foruden Formue har 16,000 Kr. om Aaret som Nationalbankdirektør, bliver syg og skal paa Klinik. Staar det, at han betaler sin Læge og betaler for sit Klinikophold, for en Rejse til Syden og Ophold paa Sanatorium, i fjerneste Forbindelse med, at han skulde have større Ansvarsfølelse end en fattig og syg Arbejder, der ikke har Raad til at melde sig ind i en Sygekasse? Eller har Ansvarsfølelsen nogen Sinde haft Bud til de Damer af Overklassen, som blive syge og af deres rige Fædre faa Klinikophold, Speciallæger, den bedste mulige Ernæring? Nej, der blev sagt et sandt Ord, som min ærede Meningsfælle, Ordføreren i denne Sag, citerede. Det blev sagt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) under Alderdomslovens Behandling her i dette Ting. Han sagde: Lad os være fri for den megen Tale om Ansvarsfølelse, vi kunne ikke stille Krav til disse fattige Folk, som ikke en Gang have økonomisk Evne til at brødføde sig Dagen igennem, Aaret igennem. Ja, det er netop Stillingen, at mange af dem kunne ikke.

Det er sagt her af en anden af mine Meningsfæller og sagt med Rette, at alle de, der repræsenterer Arbejderklassen, have aldrig afladt at sige til Arbejderne: Assur jer i eders Fagforeninger, Arbejdsløshedskasser, Sygekasser o. s. v. Men hvad kan det nytte, at vi sige til de fuldstændig fattige og syge Mennesker: I skulde have assureret eder; nu have I ingen Ret. Og der kommer en Ting til. Det kan være, at der er nogle, som have været forsømmelige og ligegyldige, men hvorfor skal det gaa ud over Hustruer og Børn? Det er meget rigtig blevet fremhævet af Ordføreren for Forslagsstillerne, at nu indrømmer jo Samfundet, at naar Mænd eller Kvinder blive syge, skal Samfundet sørge for dem, der blive tilbage i Hjemmene, naar det er fattige Hjem. Men hvor har Fattighjælpen ikke virket demoraliserende! Nu er det overladt til Tilfældigheder, til enkelte Mænds Fordagtsbefindende, om der skal være Friplads paa vore Hospitaler eller ej. Jeg nævner, at i Aarhus var der for 8 Aar siden en Friplads paa Kommunehospitalet, oprettet